

ע"פ 5107/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5107/18 - א'

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בחיפה (כבוד השופט א' טובי) ב-ת"פ 8628-03-17
מיום 7.6.2018

תאריך הישיבה: ז' באב התשע"ח (19.07.18)

בשם המבקש: עו"ד ליאונד פרחובניק
בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל שהוטל על המבקש בבית המשפט המחוזי בחיפה ביום 7.6.2018 (כבוד השופט א' טובי) בת"פ 8628-03-17 (להלן: גזר הדין).

ביום 5.3.2017 הוגש כתב אישום נגד המבקש ונגד שלושה נאשמים נוספים בגין פרשה קשה ועגומה שאירעה במחלקה
עמוד 1

סיעודית בבית אבות בחיפה, שעניינה התעללות בקשישים ובבעלי מוגבלויות על ידי מטפלים סיעודיים שהיו אמונים על השגחתם וטיפולם. ביום 8.2.2018 הורשע המבקש על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של התעללות בחסר ישע על ידי אחראי לפי סעיף 368 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 379 בצירוף 382(ב)(2) לחוק וכן בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק; וביום 7.6.2018 גזר בית המשפט המחוזי את דינו. במסגרת גזר הדין הושתו על המבקש העונשים הבאים: 18 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו (כחודש ימים), 12 חודשי מאסר על תנאי, ופיצויים לשניים מן המתלוננים - בסך 3,000 ש"ח, ובסך 12,000 ש"ח.

2. המבקש הגיש ערעור על גזר הדין ובד בבד ביקש את עיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו. הודעת הערעור נסובה על חומרת העונש ובמסגרתה נטען כי היה על בית המשפט המחוזי לאמץ את עמדת שירות המבחן שהמליץ לבחון את האפשרות לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. בנוסף נטען כי שגה בית המשפט כאשר גזר על המבקש עונש זהה לזה שגזר על נאשם אחר בפרשה, אף שהמדינה סברה כי מידת אשמתו של המבקש פחותה מזו של האחר. בא-כוח המבקש מצביע על כך שהמבקש נעדר עבר פלילי, הביע חרטה ולקח אחריות על מעשיו וכי הוא לוקח חלק בהליך טיפולי; ולעמדתו ראוי לבכר בעניינו של המבקש את אינטרס השיקום. אם לא תתקבל בקשת עיכוב הביצוע והמבקש יחל בריצוי עונשו מאחורי סורג ובריה, לשיטתו יתייתר ויסוכל הערעור שמתמקד בסוג העונש שהוטל על המבקש. כמו כן, לנוכח משך תקופת המעצר שהוטלה עליו (18 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו), עשוי המבקש לרצות את רובו המכריע של עונשו טרם שישמע ערעורו.

המשיבה מתנגדת לעיכוב הביצוע ומדגישה כי מדובר בעבירות חמורות מאין כמותן שבוצעו כלפי קשישים וחסרי ישע שהמבקש היה אמון על שמירתם, תוך ניצול חולשתם וחוסר יכולתם להתנגד ולהתלונן. לשיטת המשיבה בהינתן חומרת העבירות אין מקום לסטות מן הכלל שלפיו יש להורות על ריצוי המאסר עם מתן גזר הדין; עוד סבורה המשיבה כי העונש שהוטל על המבקש - שהוא נמוך בהרבה מהעונש שאותו ביקשה המשיבה לגזור עליו - הוא מקל מאוד בהינתן האישומים שבהם הורשע, ומשכך אינה רואה סיכויים לערעור.

3. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה ולאחר שהוספתי ושמעתי את באי-כוח הצדדים, ראיתי מקום להיענות לבקשה, ובכך ליתן למבקש אפשרות למצות את זכות הערעור. אמנם נקודת המוצא לדיון היא כי ככלל עונש מאסר שהושת על מי שהורשע בדין יבוצע מיד לאחר שנגזר דינו, ואין בהגשת ערעור כשלעצמה כדי להצדיק את עיכוב ביצוע העונש (בש"פ 6388/17 לבין נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (24.8.2017); ע"פ 4962/17 נג'מה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.6.2017); ע"פ 5287/15 חיר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.8.2015)); עם זאת, נקבע זה מכבר כי בבואו לבחון בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל, על בית המשפט לתת דעתו למגוון שיקולים רלוונטיים, בהתאם לאמות המידה שהותוו בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל (21.8.2000) (להלן: עניין שוורץ). כך יבחן בית המשפט בין היתר את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; משך תקופת המאסר שנגזרה על המבקש; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש והתנהגותו במהלך המשפט; ונסיבותיו האישיות של המבקש.

בענייננו הורשע המבקש על פי הודאתו בכתב אישום המגולל מסכת אירועים עגומה ומסמרת שיער, ואין חולק כי העבירות נושא הפרשה הן חמורות מאין כמותן. בצד האמור, תקופת המאסר שהושתה על המבקש אינה ארוכה יחסית, ואם יחל כעת בריצוי

עונשו הוא עשוי לרצות חלק ניכר ממאסרו טרם שיישמע הערעור שהגיש. יוסף לכך כי המבקש נעדר עבר פלילי, הביע חרטה על מעשיו והחל לקחת חלק בהליך טיפולי; וכן כי שירות המבחן המליץ לשקול את האפשרות שעונש המאסר שיוטל על המבקש יומר בעבודות שירות (לצד מאסר על תנאי ומתן פיצוי למתלוננים). לנוכח האמור לא ראיתי לחסום את דרכו של המבקש לטעון לאימוץ המלצת שירות המבחן גם לפני ערכאת הערעור, קודם שיחל בנשיאת עונש מאסר בפועל (ואינני מביעה כל עמדה ביחס לסיכוייו של הערעור); זאת בשים לב גם לעובדה שמראשיתו של ההליך המשפטי נתון המבקש במעצר בית, ובהמשך אף התיר בית המשפט את יציאתו בשעות קבועות לעבודה, ולא נרשמה מצדו הפרה כלשהי של תנאי מתנאי השחרור שהוטלו עליו; אף לא נשמעה כל טענה כי נשקפת ממנו מסוכנות, או כי יש יסוד לחשש שיימלט מן הדין.

6. משאלו הם פני הדברים ובאיזון השיקולים, התוצאה היא שאני מורה על עיכוב ביצוע רכיב עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש עד להכרעה בערעור. תנאי השחרור וערבויות ככל שקבע בית המשפט המחוזי בעניינו של המבקש יוסיפו לעמוד בעינם.

ניתנה היום, י"ב באב התשע"ח (24.7.2018).

ש ו פ ט ת